

skulde kunne gives, Ingen endnu kan have noget klart Begreb. Det er derfor, at jeg har troet, at Kongens Udnavnelse til et Embede, til en Statstjeneste maa være Grundvolden for Pensionberettigelse. Jeg har modificeret de Antydninger, jeg gjorde første Gang, saaledes at Pensionsskravet derved er sikket alle dem, som for deres Personer efter de gjeldende Bestemmelser allerede nu have Udigt til Pension; thi jeg erkender, at det vilde være meget haardt, at en Mand, fordi han hidtil, efter hvad jeg anseer mere at være begrundet i en Talebrug end i Lovgivningen, har været anseet som Betjent og ikke som Embedsmand, skulde berøves den Udigt med Hensyn til hans fremtidige Forsørgelse, naar han blev gammel eller naar han uden egen Skyld afskediges, som han hidtil havde haft. Ogsaa i en anden Henseende har jeg forandret de Antydninger, som jeg sidst gjorde. Jeg troede, at man ved at bestemme, at enhver af Kongen udnavnt Embedsmand, hvis Løn var bestemt i Pensionssloven, vilde kunne undgaae at omtale de Embedsmænd, som ere ansatte ved visse Stiftelser, der er af den Vigtighed, at deres Indtægter og Udgifter komme under Overveielse ved Pensionsslovens Affattelse; thi der ligger noget Usikkert ved denne Betegnelse af de vedkommende Stiftelser. Man har imidlertid gjort mig opmærksom paa, at jeg ved dette Udtryk meget imod min Villie vil komme til at udelukke Personer, om hvis Pensionberettigelse der dog ikke kunde være nogen Tvivl, naar man i det Hele har en Pensionsslov, da f. Ex. Herredsfogdernes Lønninger ikke kunne bestemmes i Finantsloven, og altsaa vilde dette ikke være et tilstrækkeligt omfattende Kriterium. Jeg er derfor gaaet over, skøndt jeg, i Genhold til hvad jeg yttrede sidste Gang, ikke anseer det for at være ganske uden Betænkkelighed, til at antage, at det er rigtigt at fastsætte, at Embedsmændene ved de Stiftelser, hvis Indtægter og Udgifter blive bestemte i Finantsloven, skulde være pensionsberettigede efter de samme Regler som de af Kongen udnavnte Embedsmænd, som tjene Staten og lønnes directe af Statskassen. Det er de Bemærkninger, som jeg har at tilføie til hvad jeg udtalte forrige Gang, idet jeg endnu

til Slutningen blot vil gjøre Thinget opmærksom paa, at den væsentligste Forskiel mellem Udvalgets Forslag og det Endringsforslag, som jeg har stillet, og som knytter sig, saaledes som den ærede Finantsminister ogsaa udhævede det, temmelig nær til Udskiftet, bestaaer deri, at Udvalget gaaer ud fra en Forskiel mellem den faste Statstjeneste og Ansættelse paa Tid, som kun undtagelsesviis finder Sted i vor Statstjeneste, og om hvis Berettigelse til at gjøre sig gjeldende i et betydeligt Omfang der idetmindste kan være megen Tvivl, medens jeg gaaer ud fra det, som allerede har levet sig ind i Folkets Bevidsthed, at den Kongelige Udnavnelse binder Statstjenerne fast til Staten. Men jeg tilføier, og jeg skal ikke komme tilbage derpaa, at jeg lægger særdeles Vægt paa, at det ved Lov skal bestemmes, hvilke Embedsmænd for Fremtiden vilde blive at udnavne af Kongen, thi jeg troer, at for en ikke ringe Deel har den store Tilvæert, som Pensionsskylden hos os har faaet i de sidste 20 Aar, sin Rod deri, at Embedskredsen har været meget for stor, og at mange for mange Tjenester, som ikke i Ordets egentlige Forstand vare Statstjenester og vare uden al Berettigelse til at pensioneres, have givet Afgang til Pension, naar Vedkommende bleve gamle eller uden egen Skyld afgik fra deres Tjeneste.

Finantsministeren: Der er et Punkt som jeg forbigik at omtale, men hvortil jeg endnu maa knytte nogle Bemærkninger. Det er Udvalgets Forslag under Nr. 4, der lyder saaledes: „Den, som ikke har været fast ansat, faaer ved at tjene Staten i 25 Aar samme Krav paa Pension som de fast Ansatte.“ Saaledes som dette Forslag er affattet, idet der ikke er gjort nogen Indskrænkning med Hensyn til hvilke Slags Betjeninge en saadan midlertidig, men ikke fast Ansættelse, i 25 Aar kunde give Krav paa Pension, saa vil dette Forslag let kunne medføre en betydelig Udgift for Statskassen. Det kunde jo vel for de vedkommende Betjente, som dette kommer tilgode, være meget kjærkomment, og jeg vilde forsaavidt ogsaa for mit Vedkommende gjerne unde dem det; men jeg anseer det for min Pligt, som Finantsminister, at gjøre det høitærede Thing opmærksom paa, at deri indeholdes Al-